

ved Dødsfald opstillet Gradueringsregler, hvorved der tages Hensyn til efterladte Enker med Børn, saaledes at der, i Mod-sætning til den bestaaende Lov, tages fra Enker uden Børn. Det er jo, som jeg har vist, alle Sæts, selv de mindste, der reduceres, men at gøre dette for at skabe et Børnetillæg er dog mindre heldigt og har ikke meget med Forsikringsprincippet at gøre. Selv om jeg aldrig saa gerne vilde være med til, at Enker med Børn fik noget mere, saa finder jeg dog ikke denne Vej farbar. Hvis man derimod kunde blive staaende ved den nugældende Ordning og paa den bygge et Tillæg til Børn, nu ja, saa kunde vi forhandle derom, men den her foreslaaede Fremgangsmaade finder jeg meget uheldig.

Lovforslagets § 2 indeholder, som allerede nævnt, Forslag om Ændringer i Lovens § 9, saaledes at der bliver en Afdeling for Søfart, Fiskeri og mindre Skibsfart. At der endnu i dette Øjeblik bestaar to Afdelinger, skyldes jo aabenbart den stykvisse Tilblivelse af Lovgivningen paa dette Omraade.

Tillige foreslaas det, at der i Raadet skal være een Repræsentant for Arbejdere og een for Arbejdsgivere. Dette tiltaler mig absolut ikke. Det er heldigt, at der er to Repræsentanter, det har vist sig i Praksis gennem alle de mange Aar, og det vil ikke alene være heldigt i al Almindelighed, men det kan jo ogsaa hænde, at vedkommende Repræsentant paa et givet Tidspunkt pludselig kan faa Forfald, hvorved den Side, han repræsenterer, ikke bliver repræsenteret ved Raadets Afgørelse ved den paa-gældende Lejlighed. Hvis man absolut vil spare, kan jeg anvise den højtærede Minister en anden Vej, hvorved der sikkert kan tjenes lidt mere end ved denne Indskrænkning. Han kan ophæve den saakaldte Statens Ulykkesforsikring. Den koster vel omkring en halv Snes Tusind Kroner om Aaret og er efter min Opfattelse ganske overflødig. Forenklingskommissionen har i øvrigt anbefalet at ophæve den og erklæret, at den udmærket godt kan undværes. Man behøver for øvrigt ikke ret megen Oplysning for at være klar over, at dens Eksistens saamænd ikke er paakrævet. Vi kan nemlig overlade til de enkelte Etater selv at tage Affære med Hensyn til de tilskadedekomne, de har indenfor deres Omraade; det vil i hvert Fald ikke fremkalde nogen Fordyrelse af disse Administrationsgrene, det vil være saa lidt, at der ikke kan være Tale herom.

Jeg vil i øvrigt om § 9 sige, at den Tanke om at sammenslutte Søfartsafdelingen

og Fiskeriafdelingen til een har været fremme før, og da Loven sidst var til Behandling, fremkom der Tanker om, at man skulde sammenslutte alle fire Afdelinger til et Hele. Der blev stillet Forslag om, hvorledes det hele skulde organiseres, men vi naaede ikke til Ende med Behandlingen af dette Forslag. Det vil ikke være muligt for nogen at sige, hvilken Stemning der var i Udvalget overfor den Tanke. Der var adskillige, der fandt den praktisk, der var andre, der mente, at det maaske vilde virke uheldigt, men nogen egentlig Mening om, hvilken Stemning der var hos et Flertal, kan man ikke have. Men nu vilde det dog sikkert være klogt, om denne Tanke kunde komme frem til Drøftelse, og man bør i hvert Fald undlade at foretage Ændringer paa nærværende Tid, inden den anden Tanke er blevet gennemdrøftet, saaledes at der først og fremmest er skaffet en Afklaring med Hensyn til, hvorledes man mest praktisk bør organisere Arbejderforsikrings-Raadet.

Jeg kan ikke nægte, at Indholdet af § 3 — det er en Slags Haandfæstning for Forsikringselskaberne — har overrasket mig i nogen Grad. Det, der siges i Bemærkningerne herom, nemlig at der er et Misforhold mellem Skadebeløbene og Præmiebeløbene, ja, det er paaapeget meget ofte her i dette høje Ting. For at raade Bod herpaa har vi fra Socialdemokratiets Side foreslaaet, at der oprettes en Statsanstalt, hvori der kunde tegnes lovpligtige Forsikringer. Naar det ved Lov er paalagt en Del af Statens Borgere at forsikre deres Arbejdere, er det dog kun naturligt og rimeligt, at man anviser dem, hvorledes dette kan ske paa billigste Vilkaar. Men man har bestandig fra et Flertals Side næret en urokkelig Tillid til de private Selskaber, til, at de ikke krævede mere i Præmie, end de egentlig var nødt til, og har derfor ment, at man burde fortsætte som hidtil. Nu ser jeg et Forslag, der virkelig ikke kan siges at rumme Tillid; i hvert Fald maa denne Tillid da være stærkt begrænset, den maa være i nogen Grad afkølet. Thi havde man den virkelige, grundmurede Tillid til Selskaberne, saa behøvede man ikke at lovgive om det, saaledes som man gør her i det foreliggende Forslag, saa vilde man ikke tvivle om, at Skadebeløbene og Præmiebeløbene af sig selv vilde komme til at harmonere. Men hvorledes vil den højtærede Minister udøve en Kontrol overfor Selskaberne? Vil den blive virkelig effektiv? Vil disse Bestemmelser, som den højtærede Minister fore-